

Hajónapló a terebr?!

2009 május 03. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [1](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Kedves olvasóink! Tavaly ősszel, egy távol-keleti kikötőváros kórházában elhunyt egy ismeretlen férfi. Csak annyit tudtak róla megállapítani, ruházata alapján, hogy tengerész volt. Zsebeiben egyetlen gyűrt papírlapot találtak, melyet senki sem tudott elolvasni, mivel nyelvét sem értették, ezért másolatban feltették az internetre. Ott bukkantunk rá, és bízva abban, hogy miután nyilván magyar emberről van szó, valaki ráismer, itt is közreadjuk.

Jún. 13.

Hazafelé tartunk! Most már bizonyos. Ma beszéltem a kapitány úrral. Megerősítette a szóbeszédet, és azt is értésemre adta, hogy egyelőre miért nem adhat egyértelmű parancsot. Hosszú út áll előttünk, alaposan fel kell készülnünk, készleteinket feltöltenünk, és így pusztán anyagi okból egy csomó nemszeretem fuvart is el kell vállalnunk. Sebaj, most már könnyebben viselem a sok bűdös coladió-szállítmányt.

Jún. 16.

Ma beszélgettem az öreg vitorlamesterrel. Ő még otthon született. Szülei a földön éltek, apja pásztor volt. Maga is folytatta volna, ha a kényszer nem viszi a hajóra. Egészen ellágyult, mikor az otthoni viszonyokról kérdeztem. Hosszan mesélt az anyaföld adta biztonságról. Az otthoni tiszték – úgy mondta, ispán, intéz?, gróf – sokkal emberségesebbek voltak az ittenieknél. Persze, egy hajón nem lehet ugyanúgy... Aztán, hogy bejöttek a kutyafejűek, egy darabig még bújtatták tisztjeiket, de ahogy a zsiványok sorra a hajóhidra kerültek főknek, nem maradt más, mint menni és reménykedni. Azt mondja, ő már nem fog életében hazakerülni, de én jegyezzem meg amit mondott, és éljek aszerint. Majd otthon.

Jún. 17.

Valami lárma volt a fedélközben. Állítólag a harmadtiszt lázított, mondván, hogy nincs is hazánk, tehát nincs is hová hazamenni, de ha lenne is, minnek, hiszen itt a tengeren benne vagyunk a világ vérkeringésében. Marhaság, ki szeret véresejt lenni, mi-

kor ember is lehetne, de néhányan felültek neki. Az egészben az a különös, hogy meg-
úszták. Normális hajón az ilyeneket minimum kiteszik a legközelebbi szárazföldre,
legyen az akármilyen elhagyatott zátony. Nekünk most – úgy mondják – minden mun-
kaskézre szükségünk van. (A harmadtsízt keze olyan, mint egy manőkené.)

Jún. 21.

Négy napja horgonyzunk a kiköt? el?tt, kirakodásra várva. A szárazföldön, a dokkok mögött hatvanemeletes
felh?karcolók, autópályák, reklámfények villognak. Az öbölben
egymásután el?znek meg mindenféle tankhajók, korvettek, egyéb tekn?k. Így soha-
sem kerülünk sorra. A vitorlamester szerint otthon ez nem így volt. Mikor a juhokat
nyírták, sorban álltak a külföldi vev?k. Gyárainkból a gépeket a legjobb áron vitték a
világ minden tájára. Még az otthon gyártott hajók is jobbak voltak, mint ez a mostani.
Ha holnap sem tudunk kirakodni, ránkrohad a szállítmány.

Jún. 22.

Ma végre kirakodtunk. A kapitány kiment, és megmondta, hogy hazafelé tartunk, és
milyen fontos ez nekünk. Ez hatott, nem sokat kellett magyarázkodnia: a haza minden tengerésznek ugyanazt
jelent. Egyébként a kapitányt mintha kicserélték volna, újabban
mindent el tud intézni. Nem mindig volt ez így.

Aug. 15.

Múlt kedden valami egészen különös hírt hallottunk. Mivel berakodásra várva volt egy
kis id?nk, néhányan a kapitány úr engedélyével kimentünk kocsmázni. Ott elegyedtünk szóba (majd szóváltásba)
egy bergengóc társasággal. A lényeg: otthon valami készül. A kutyafej?eket kiebrudalták, és egyesek egészen
komolyan készülnek hajónk vissza-
fogadására. Ez valami rejtélyes okból nem tetszik a bergengócoknak, belénk kötöttek,
majd megbánták. Sebaj, ebsont beforr, miénk is szépen gyógyul.

A különös írás itt megszakad. Kérjük olvasóinkat, aki bármit tud egy emigráns magyar hajó-ról, jelezze
szerkeszt?ségünknek!

Pogány István

Szerz? a *Flag Polgári M?hely* tagja

Ajánló

